

Hồi Thứ Năm Mười Bốn

YÊU NHÂN YÊU NGŨ

Đình Hạo ngạc nhiên nói:

– Vì sao vậy?

– Ở trong thạch lao này thì người không thể thắng y thị được đâu, rủi mà lại làm tiêu luôn cả tính mạng thì hy vọng của lão phu cũng tan theo mây khói, lão phu chết cũng không nhắm mắt.

Đình Hạo rùng mình, hấn hỏi:

– Lão tiên bối, những cánh cửa trong nhà lao này có thể mở ra được không?

– Được, nhưng mi hỏi điều này làm gì?

– Vãn bối cần phải ra ngoài sảnh đường lấy lại một số món đồ cần thiết, nếu không khó mà hành tẩu giang hồ được.

– Là những thứ gì?

– Binh khí, cùng vài món đồ cực kì quan trọng, hiện để trong phòng ngủ của Tố Y Tiên Tử.

Ông lão trầm ngâm một chút rồi nói:

– Tiểu tử, mi nên đi ngay bây giờ là hay nhất, lúc này không có ai canh gác cả, ở góc tường bên trái người có một lỗ nhỏ bên trên cao, người dùng sức ấn vào thì cửa thạch lao sẽ mở toang, người sẽ ra được ngay, thôi đi nhanh lên đi.

Đình Hạo vội tìm công tắc rồi nhấn vào, cửa thạch lao lập tức mở toang ra. Hắn cúi người xá một xá thật dài rồi quay mình đi ngay.

Hắn hít mạnh một hơi, rồi triển khai khinh công tìm lại theo con đường lúc nãy đi ngược trở ra, lát sau đã đến lại phòng ngủ của Hứa Mị Nương, bên trong không có một bóng người nào cả.

Đình Hạo vội lướt người vào trong phòng, hắn thấy các thứ đồ vật vẫn còn nguyên chỗ cũ, kiểm tra lại không thấy thiếu món nào thì cả mừng, vội cất kỹ vào trong bọc.

Bỗng bên ngoài có tiếng chân người lọt vào tai Đình Hạo, hắn nảy ra một ý kiến, lại lấy mặt nạ Hắc Nho đeo vào, hóa trang sơ rồi ẩn vào sau cánh cửa.

Cánh cửa mở ra rồi ả tỳ nữ Tố Vân bước vào.

Đình Hạo nhún mình nhảy ra. Tố Vân trông thấy hắn thì thất kinh, chưa kịp phản ứng thì đã bị hắn điểm vào Á huyệt.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Nói với chủ nhân của người là Hắc Nho đã đến cứu Toan Tú Tài đi rồi, hôm khác ta sẽ đến thăm viếng.

Rồi hắn ung dung đóng cửa phòng, lướt vào địa lao, rồi lại đóng cửa địa lao lại.

Ông lão thấy hắn thì ngạc nhiên nói:

– Tiểu tử người lại cải trang thành ai đó?

Đinh Hạo nghĩ thầm ông lão này ngay cả Hắc Nho mà cũng không biết, quả đã mấy chục năm không đi lại giang hồ, hắn có giải thích cũng không được nên chỉ cười nói:

– Chỉ là một chút hóa trang thôi mà.

– Mi đi ngay đi, càng nhanh càng tốt, phải nhớ cẩn thận, cuối đường hầm cũng có một công tắc tương tự với công tắc mở địa đạo, người làm y hệt để di chuyển tảng đá chắn đường, tìm cách mà thoát ra.

– Lão tiên bối thật sự không muốn đi ư?

– Nói nhiều quá, đi nhanh lên.

Đinh Hạo quỳ xuống vái ba vái, hắn cảm thấy ơn đức của ông lão thật giống như là đã sinh ra hắn lần thứ hai nên rất lấy làm cảm kích, ngậm ngùi nói:

– Lão tiên bối, vãn bối xin cáo từ.

– Ừ.

– Lão tiên bối xin hãy保重, hẹn gặp lại người.

Nói xong hắn mở cửa địa đạo rồi lướt đi ngay.

Địa đạo chật hẹp lại tối tăm, Đinh Hạo phải vận dụng hết nhãn lực mới có thể miễn cưỡng đi được mà không bị va vào vách đá.

Đi được chừng bốn năm trượng thì địa đạo bắt đầu trở nên rộng rãi hơn, nhưng lại rất dài, Đinh Hạo kiên nhẫn đi thêm hơn một giờ đồng nữa thì mới tới được cuối đường, hắn thấy có một tảng đá to nằm án ngữ phía trước.

Đinh Hạo vội tìm công tắc rồi nhấn vào, tức thì tảng đá từ từ lăn sang phía bên phải, máy móc kêu kèn kẹt, chứng tỏ đã lâu chưa được sử dụng qua.

Đinh Hạo vội chui ra ngoài, hắn cảm giác được khí trời bên ngoài thật trong lành, nhưng chỉ thấy bóng trăng sáng soi rọi, trời đã về đêm, cũng không biết bao nhiêu ngày đã trôi qua.

Hắn trầm tư một hồi rồi quyết định đi đến Tảo Dương trước để tìm kiếm Vô Ảnh Thần Cái cầu dược cho Xích Ảnh Nhân đại ca, đặt chữa trị chứng bệnh kì lạ mỗi năm phát tác một lần đó. Thế rồi hắn nhắm phương hướng chạy đi ngay.

Chạy được một quãng đường thì hắc đã cảm thấy mệt nhọc vì đói khát, đang phân vân chưa biết tìm thức ăn nước uống ở đâu thì hắc bỗng nghe tiếng khỉ kêu chí chóe. Đinh Hạo mừng thầm vì hắc biết chỗ đàn khỉ tụ tập chắc chắn phải có nhiều hoa quả, vì vậy hắc nhắm hướng có tiếng khỉ kêu bước tới rất nhanh.

Chỗ có tiếng khỉ kêu là một khu rừng thưa, rất nhiều khỉ đang đu bám trên cành cây, kêu la chí chóe không ngừng. Đinh Hạo tới gần rồi đột nhiên “hù” to một tiếng làm cả bầy khỉ giật mình, kêu la inh ỏi rồi chạy mất, trái cây rơi vãi tứ tung trên mặt đất.

Đinh Hạo bước lại nhặt mấy quả đào lên ăn ngấu nghiến, hắc nhin đói đã lâu nên bây giờ bắt được quả đào thì như nhặt được vàng, ăn lấy ăn để. Một hồi sau thì hắc đã no căng bụng, tinh thần sung mãn trở lại ngay.

Hắc dựa vào một gốc cây nửa nằm nửa ngồi nghỉ ngơi, nhìn lại thì thấy mình vẫn còn đang mặc bộ quần áo Hắc Nho, mà vào thị trấn thì phải lấy lại diện mạo thật nên thò tay định gỡ mặt nạ xuống.

Thình lình có một tràng cười quái lại từ xa vọng lại, Đinh Hạo giật mình vội đứng dậy chạy đến xem xét.

Hắc chạy ra khỏi khu rừng một chút thì gặp một bãi cỏ rộng lớn, có khá nhiều đầu lâu người nằm rải rác trên cỏ, Thượng Quan Đình ngồi ngay giữa đống sọ người ấy.

Có hai thiếu nữ áo đen đang tả xung hữu kích trong đầu lâu trận, Thượng Quan Đình thì đắc ý cười khanh khách.

Đinh Hạo thầm cảm thấy lạ, hai thiếu nữ áo đen kia chắc là thủ hạ của Hứa Mị Nương rồi, nhưng sao lại lọt vào trận thế của lão Thượng Quan Đình?

Bỗng ngay lúc đó có một bóng người chạy lại.

Thượng Quan Đình ngưng cười, lẩm bẩm:

– Lại có thêm một mối mua bán nữa rồi, càng nhiều càng tốt, để ta xem mục đề tiện có chịu ra cứu người hay không.

Bóng người chạy tới là một phụ nữ trung niên chân cẳng thô kệch, trên đầu có cài một bông hoa trắng. Mục đang chạy thì bỗng thấy đống đầu lâu người nằm trên cỏ nên vội vàng dừng lại, vẻ mặt lộ ánh hoảng hốt, quay lưng định chạy đi.

Thượng Quan Đình nhanh như chớp chụp lấy một cái đầu lâu rồi gầm lên một tiếng:

– Đứng lại.

Vừa quát lão vừa nhảy tới chặn đường.

Phụ nữ trung niên kia sợ đến mức mặt mày tái mét, lắp bắp nói:

– Chủ nhân, người... người...

Thượng Quan Đình la hét:

– Câm miệng, ta không còn là chủ nhân của mi nữa. Nếu người biết điều thì ngoan ngoãn bước vào trận, chờ mục đề tiện kia lại cứu, còn không thì chờ trách ta độc ác.

– Chủ nhân... để nô tỳ về... về báo lại cho Tiên Tử, mời người ra đây..

– Đừng nhiều lời, Lý Tam Nương người là cánh tay mặt của mục, chắc chắn người bị bắt thì mục sẽ phải ra mặt cứu thôi.

Lý Tam Nương bỗng ngọt ngào nói:

– Chủ nhân, người để cho nô tỳ về báo lại cho Tiên Tử đi, hai người yêu thương nhau đã mấy chục năm rồi, có bất đồng ý kiến gây gổ thì từ từ mà hòa giải, nô tỳ sẽ dùng ba tấc lưỡi cố gắng kết hợp hai người...

– Câm miệng.

– Chủ nhân, chẳng lẽ người không muốn hòa hợp với phu nhân sao?

– Hừ, mục còn yêu thương gì ta nữa. Ta chẳng còn là Phong Lưu Tôn Giả năm xưa nên mục đã đoạn tuyệt tình nghĩa rồi. nếu ta không còn một chút bản lãnh thì đã chết trong tay mục từ lâu.

– Chủ nhân, thật ra Tiên Tử rất yêu thương người.

– Hừ, cái hạng đàn bà mất nết đó ai mà tin cho được.

– AẤy ltø chuû nhtân hõøn gitæn stø nLùi aheá, ahtäa Bt...

– Câm mồm lại, người có định vào trận không?

– Nô tỳ...

– Người thật muốn chết ư?

– Nô tỳ không về thì Tiên Tử cũng không ra được.

– Tại sao?

– Có người rình Tiên Tử ở gần đâu đây, chỉ cần người ra khỏi Cách Thế Cốc thì sẽ bị ám toán ngay.

– Ai?

– Hắc Nho.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình thất sắc nói:

– Mi nói sao? Hắc Nho mai phục mục ư?

– Đúng vậy, bọn tiểu tỳ ra ngoài là để thám thính tình hình.

– Ta không tin một người như Hắc Nho mà không xông thẳng vào sào huyệt để xử lý mục, lại mất thời gian rình mò như thế.

– Chủ nhân, hôm đó Tiên Tử không muốn giết tên tiểu tử Toan Tú Tài là có lý do riêng, vì tên tiểu đó là truyền nhân của Hắc Nho, bắt hắn làm con tin có thể khiến cho Hắc Nho phải thương lượng.

Thượng Quan Đình đã động lòng đôi chút, trầm ngâm không nói gì.

Đình Hạo nấp trong bụi rậm nghe mà buồn cười không chịu nổi, hắn thật phục Lý Tam Nương thật khéo bịa chuyện, dựa trên câu chuyện mình giả mạo Hắc Nho xuất hiện trong Cách Thế Cốc mà có thể dựng lên một câu chuyện như thật, làm cho Thượng Quan Đình phải lung lay, đúng là giọng lưỡi đàn bà thật khó mà lường.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

– Người nói sự thật chứ?

Lý Tam Nương hùng hồn nói:

– Đương nhiên là thật rồi, hôm đó Tiên Tử đã mang cái túi gấm mà người coi trọng hơn cả tính mạng giao cho chủ nhân, chẳng lẽ nhiều đó không đủ chứng minh tấm lòng của Tiên Tử với chủ nhân ư?

– Tại sao lúc đó y không nói rõ?

– Tiên Tử... chẳng dám nói.

– Tức là sao?

– Chủ nhân có biết tại sao Tiên Tử phải hẹn chủ nhân ba năm mới gặp mặt một lần không?

Thượng Quan Đình nghiêng răng nói:

– Y muốn hành hạ ta mà.

Lý Tam Nương lắc đầu nói:

– Chủ nhân hiểu lầm rồi, Tiên Tử có điều khổ tâm không nói ra được, chỉ biết tự cắn răng chịu đựng một mình mà thôi. Đêm nay sự thể đã thế này, nô tỳ cũng không muốn giấu người nữa, nô tỳ sẽ mạo hiểm tiết lộ bí mật cho chủ nhân nghe.

– Mi nói đi.

– Chủ nhân cất cái đầu lâu đó đi trước đã, nô tỳ nhìn mà sợ quá.

Thượng Quan Đình cười nhạt nói:

– Không việc gì mà phải sợ, nếu người thật sự không nói dối thì nó không có ăn tươi nuốt sống người đâu mà lo.

Lý Tam Nương đành gượng cười nói:

– Chủ nhân có biết một bí sử võ lâm chăng?

– Bí sử nào? Đừng có vòng vo Tam Quốc nữa, nói phứt ra đi.

– Đây là đại sự kinh thiên động địa mà. Chủ nhân có nhớ rằng tính từ lúc

Tiên Tử bắt đầu ước hẹn ba năm gặp mặt một lần với người cho đến giờ là bao lâu rồi không?

– Mười lăm năm rồi.

Giọng nói của lão đầy vẻ cảm khái.

Lý Tam Nương tiếp tục nói:

– Đúng vậy, năm xưa chín đại môn phái cùng cao thủ hắc bạch lưỡng đạo vây công Hắc Nho tại Mang Sơn, kết quả Hắc Nho bị trọng thương nhưng không chết mà ẩn vào núi Phục Ngưu. Mười lăm năm trước, Tiên Tử đến núi Phục Ngưu hái thuốc đã vô tình chạm trán với hắn.

– À, rồi sao nữa?

– Hắn khống chế cưỡng hiếp Tiên Tử, sau đó bắt Tiên Tử phải dẫn hắn về Cách Thế Cốc chung sống.

Đình Hạo cười như mếu, không ngờ mục già điêu ngoa này lại bịa chuyện ra như vậy, thật là đáng tức giận.

Phong Lưu Tôn Giả Thượng Quan Đình kinh ngạc nói:

– Có chuyện như vậy sao?

Bổng lão đổi sắc mặt, cười nhạt nói:

– Bên trong có điều lạ.

Lý Tam Nương giật mình nói:

– Có gì lạ chứ?

– Căn cứ thủ đoạn của Hứa Mị Nương thì chẳng lẽ không đối phó nổi với Hắc Nho sao?

– Thế thì chủ nhân xem thường Hắc Nho quá rồi.

– Nói vậy là sao?

– Chẳng biết hắn dùng thủ pháp gì mà khống chế kinh mạch của Tiên Tử, cứ ba tháng Tiên Tử phải cầu xin hắn giải huyết một lần, bằng không thì khí huyết ứ đọng, toàn thân đau đớn vô cùng, rồi thất khiếu ứa máu ra mà chết.

– Thế thì ba năm hội ngộ một lần là sao?

Lý Tam Nương thở dài nói:

– Vì thế nô tỳ mới nói là Tiên Tử rất chung tình, mạo hiểm hẹn gặp chủ nhân cho thỏa nỗi tương tư.

– Vậy tại sao trong mấy lần gặp mặt y lại không nói cho ta nghe?

– Chủ nhân người nghĩ người làm được gì?

– Hừ, ta sẽ dùng đầu lâu trận vây hãm sau đó dùng đầu lâu đánh chết hắn.

– Điều đó chẳng thể nào làm được.

– Tại sao?

– Thứ nhất, Hắc Nho cáo già quỷ quyết vô cùng, không dễ gì chủ nhân có thể dụ hấn vào trong trận. Thứ nhì, nếu hấn phát hiện Tiên Tử phản bội hấn thì hấn thừa sức phá hủy Cách Thế Cốc không còn một cành cây ngọn cỏ nào.

Mụ dừng lại, rồi nhìn Thượng Quan Đình thở dài nói tiếp:

– Thứ ba, chủ nhân có tuyệt chiêu gì hấn đều rõ hết, chưa chắc đã chịu thua người. Thứ tư, cho dù Tiên Tử có về bên người thì cũng chỉ sống được ba tháng mà thôi.

Thượng Quan Đình dường như đã hoàn toàn tin vào câu chuyện do Lý Tam Nương bịa ra, hấn cắn răng nói:

– Có lẽ y đã thay lòng đổi dạ đi yêu gã Hắc Nho đó rồi không chừng.

– Chủ nhân, điều ấy không thể đâu.

– Sao người dám quả quyết như vậy?

Lý Tam Nương cười lả lơi nói:

– Chủ nhân, cái này chính người phải rõ hơn ai hết chứ? Tiên Tử đòi hỏi... có khác với người thường, chính chủ nhân kết hợp được với Tiên Tử cũng là do người bẩm sinh lạ thường, còn bản thân Hắc Nho thì...

Nói tới đó mụ bĩu môi ra vẻ khinh miệt:

– Chẳng có cái gì là hay ho cả.

Thượng Quan Đình gật đầu nói:

– Điều này ta tin được.

– Nô tỳ đã kể hết mọi việc với người rồi đó, bây giờ người...

– Khoan đã, người nói là Hứa Mị Nương bắt Toan Tú Tài để cho Hắc Nho phải đồng ý thương lượng phải không?

– Chính là vậy.

– Thương lượng chuyện gì?

– Tiên Tử dùng Toan Tú Tài để ra điều kiện cho Hắc Nho.

– Điều kiện thế nào?

o O o